

Začepi usta svoja

Činjenica je: ljudi vrlo rado ogovaraju bližnjega i slušaju ogovaranja. Uistinu je neznatan broj osoba koje se po prirodi drže daleko od te ogavne zabave. Velika se većina s nasladom tome prepušta. Tu pojavu nalazimo kod svih slojeva, na svim razinama, kod najskromnijih i najuglednijih. Kleveta caruje među radnicima i stručnjacima, među učenima i neukima, među ženama i muškarcima, domuje kod upravnih vlasti i udruženja, u odgojenim obiteljima i klubovima, u uredima i čak u crkvama...

Kleveta je biljka, lako i svugdje raste, i nikada ne uzmanjka sijača. Mnogovrsne su biljke, ali sve imaju isti otrov. Postoji otvorena i podmukla kleveta, surova, neuljudna i prepredena; postoji neopravdana kleveta naivnih, ali također istančana i krivotvorena od učenih; postoji i ona koju se uvijek opravdava ili kuša opravdati običnim licemjernim riječima: »Ne želim suditi, ali ... « - i udri protiv prijatelja, rodbine, drugova, vlasti, protiv društva i Crkve. Nitko nije pošteđen, pa ni Bog na nebu; čak On pada pod najjači udar. Čini se kao da je čovjek dobio usta samo da grize.

Kleveta je poput vlage, svugdje prodire i svemu škodi: religiji, društvu, prijateljstvu, obitelji i zajednicama. Najprije utuče, zatim podgrize. Ne samo onoga na koga je uperena nego i onoga koji je provodi i onoga koji sudjeluje. Neka ne misli klevetnik da je neranjiv dok udara na druge jer on i onaj koji ga sluša prvi su na udaru. Uvijek gledati zlo u svakoj stvari, isticati lošu stranu svake osobe uvećava u čovjeku sumnjičavost i učvršćuje ga u pakosti. Na kraju gubi svaki ispravan osjećaj solidarnosti, razumijevanja i suosjećanja. Iskrivljuje stvarnost. Poznato je da svaka osoba uz sjene ima i nešto dobra, ali iskvaren pogled klevetnika to već ne zna razlučiti. Takvim se postupkom osjećaji neizbježno izopače i i štete, čovjek postaje gorak, trpak i pesimist. Takav opaža u svakome i u svemu samo najgore. Kako da onda u sebi oblikuje snošljivu ideju o životu? Odakle će dobivati motive radosti, olakšanja, nade? Gdje da nade razloge prijateljstva, prijaznosti u odnosima s drugima? Nitko ni najmanje ne voli drugovati s osobom koju ne cijeni, od koje čak zazire, smatra je nedosljednom i tako malo privlačnom.

Istina je da ima u nama jedna strana koja uživa govoriti zlo i slušati zlo o bližnjemu. Žalostan je to užitak. Zapravo proizlazi iz lošije naše strane, na štetu one bolje. Prevlast je to nečega demonskog nad božanskom klicom velikodušja i plemenitosti što je Stvoritelj posija u čovjekovo srce. Da, kleveta je poslastica, ali otrovna. Poput otrova proizvodi naviku: više se govori i sve više se postaje neosjetljiv na glas savjesti, i sve više se osjeća potreba brbljanja, ocrnjivanja, klevetanja. Uvećavaju se doze, ali se brzo navikne i na najveće doze. Jednog dana srce se nade istrošeno, raščlanjeno od nesmanjenoga razaranja. Nade se bez srca za druge, ali i za sebe. Na koncu nema smilovanja ni za sebe: bez kraja se mucu i jadikuje. Jer je pesimizam postao navikom.

Obuzdaj, dakle, svoj jezik, budi velikodušan s drugima. Ne traži se od tebe da opravdavaš zlo, nego da shvatiš okolnosti i uzmeš u obzir slabost naše naravi. Ne divljaj nad ranama, nego ih pokušaj liječiti; ne licemjerski i farizejski, nego s ljubaznom pažnjom i s neizmjernom blagošću. Takvi moramo biti otkad nas je Krist naučio da čovjek mora biti objekt milosrđa a ne osude.

G. ALBANEZE, Mudrost života, Korčula 1976, str. 78. - 80.